

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριτικοῦ :

Ἑσπεριτικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος . . . 4,50

Ἑξαμήνιος . . . 5,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Τριμήνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτῶρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑσπερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφριελίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 44

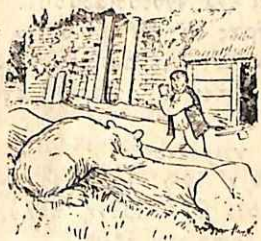
ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—Ἐδῶ ὁ γείτονας μου φυλάει τὸ μέλι του, λέει ἡ Μαρίδρα καὶ τοῦ δείχνει τὸ ἄνοιγμα. Εἶναι μέσα στὸ βάλθος. Βάλε τὴ μούρη σου καὶ ἰδὲς μόνη σου.

Ἡ ξεμουχλισμένη ἡ Μουγγρὴ εἶχε τέτοια ἀνυπομονησία νὰ φάῃ μέλι, ὥστε ἔχωσε καὶ τὴ μούρη της καὶ τὰ πόδια της ὅσο μπορούσε πιὸ βαθειά.

—Μὴν κυνηθῆς τώρα, ἀλλοιῶς δὲ θὰ βρῇς τίποτε, φωνάζει ἡ Μαρίδρα καὶ

πήδησε στὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τραβᾷ με δόλην τὴν δύναμιν, με τὰ δόντια καὶ με τὰ πόδια της, τὴ σφήνα ὥς ποῦ τὴν ἐτράβηξε καὶ τὴν ἐβγαλε. Ἀμέσως ἡ Μουγγρὴ ἄρχισε νὰ μουγγρίζῃ, φρικτὰ γιατί ἡ σχισμάδα εἶχε ξανακλείσει καὶ τῆς ἔσφιγγε τὴ μούρη καὶ τὰ πόδια αὖν νὰ ἐπιάσθῃ σὲ κανένα μάγκανο.

—Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ μέλι; ρωτᾷ ἡ Μαρίδρα με μεγάλη

στὸ δρόμο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς γείτονες.

—Μιὰ ἀρκούδα! μιὰ ἀρκούδα! ἐφώνηζε. Εἶνε κοντὰ στὸ ἐργαστήρι μου!

Ὅλοι οἱ γείτονες ἄρπαξαν ὅ,τι εὐρήκαν ἐμπρός τους καὶ ἔτρεξαν. Ὁ ξυλοκόπος εἶχε ἀρπάξει ἕνα τσεκὺρ ὁ γύρτος ἐκρατοῦσε τὴ σφύρα καὶ τῆς τσιμπίδες του ὁ πηγαδὰς τὸ ἀξινάρι του εἰ ἐργάται τὰ φτυάρια τους καὶ τῆς τσάπες τους ἡ γυναίκα πεῦ πηγαίναν στὴν ἀγερὰ, τὰ πανέρια τους ὁ παπᾶς τὸ ραβδί του καὶ ἡ δούλα τοῦ παπᾶ τὸ ἀδράχι καὶ τὴ ρόκα της. Ὅλοι ὤρμησαν στὸ ἐργαστήρι καὶ ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὰ πλευρὰ καὶ τὰ καπούλια τῆς κυρὰ Μουγγρῆς με ὅλη τους τὴ δύναμιν.

Ἡ Μουγγρὴ ἐπὶ τέλους ἐτράβηξε τὴ μούρη της καὶ τὰ πόδια της ἀπὸ τὴ σχισμάδα τοῦ δένδρου, αἰλ' ἀποῦ ἄρισε μέσα ὄχι μόνο τὸ μαλλί της ἀλλὰ καὶ τὸ τυμάρι της. Μόλις εἶδαν πῶς ἡ Μουγγρὴ ἐγλύττωσεν, ὅλοι τῶβαλαν στὰ πόδια καὶ ἔφυγαν πατεῖς με πατῶ σε ἡ δούλα τοῦ παπᾶ ἔπρεσε, καθὼς ἔτρεχε, μέσα στὸ ποτάμι.

—ὦχ! ὦχ! ὅχι! ὅχι! νὰ πνιγῇ ἡ κακομοίρα! ἐφώνησε ὁ παπᾶς δύο μπουνάλες κρασί θὰ δώσω σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ τὴν σώσῃ.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες ὤρμησαν στὸ ποτάμι. Σὲ πέντε λεπτὰ ἡ καλὴ γυναίκα εὐρίσκειτο πάλιν ἔξω τὴν ἐπῆγαν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, γιὰ νὰ τὴν περιποιηθοῦν

καὶ νὰ στεγνώσῃ. Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ φασαρία τοῦ πνιγμοῦ εἶχαν ξεχάσει τὴν Ἀρκούδα, ἡ ὅποια ἤθελε νὰ δροσιθῇ καὶ ἐμπῆκε με τὴν ἡσυχία της στὸ ποτάμι.

Ὑστερὰ ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες, μιὰ ἀρκούδα ἐλασινῇ, ἀδύνατη καὶ σκυφτὴ, με μοῖρη καὶ πόδια γδαρμένα, πεῦ μόλις μπορούσε νὰ τὰ σηκώνῃ, καὶ νὰ περπατᾷ, ἐπῆγε κούτσα-κούτσα στὸ παλάτι τοῦ βασιλῆα. Ἐπесе ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἄχυρα ποῦ ἦτον στὴ γωνία τοῦ τοίχου καὶ διηγῆθη ὅλα τὰ παθήματά της με ἀναστεναγμοὺς καὶ με δάκρυα. Παρακαλοῦσε ὅλους ὅσοι τὴν ἄκουσαν νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν καὶ νὰ κάνουν ὅ,τι μπορέσουν ὥστε ἡ ἀδιάντροπη Ἀλεπού νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρὰ. Αὐτὸ ὁ Λέων καταθυμωμένος τὸ ὑποσχέθη με πολλὰ βασιλικά μουγγρίσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἦτον συνήθεια στὸ δικαστήριον τοῦ Λέοντος νὰ μὴν καταδικάζῃ κανένα κατηγορούμενον, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ πρὶν νὰ τὸν καλέσῃ τρεῖς φορές νὰ παρουσιασθῇ. Ἡ Μαρίδρα εἶχε λάβει μιὰ κλήσι ἀλλὰ ἡ κακομοίρα ἡ Μουγγρὴ εἶχεν ἐπιστρέψει σὲ τέτοια ἐλασινῇ κατάσταση, ὥστε κανένας δὲν εἶχε πιά ὀρεῖ νὰ πάῃ στὴν Ἀλεπού τὴ δευτέρα κλήσι. Ἐπὶ τέλους ὁ Λέων ἐδιάλεξε τὸ Νιαύρη τὸ γάτο, καὶ ὁ Νιαύ-

λη εὐγένεια. Πιστεύω πῶς θὰ εἶνε ὠραῖο.

Καὶ γυρίζει καὶ πάει πάλι στὸν πύργο της.

Τὰ μουγγρίσματα τῆς Ἀρκούδας ἐπάραξαν τόσο πολὺ τὸν ὕπνο τοῦ ξυλοκόπου, ὥστε δὲν ἄρχισεν νὰ ξυπνήσῃ.

—Τί διάβολο συμβαίνει; λέει μόνος του κυτιάζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο. Σὲ λίγο ἐσηκώθη τρομαγμένος καὶ ἔτρεξε

ούρης, αφού δεν μπορούσε ν' άρνηθῇ, ἔκαμε πῶς εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴν τιμὴ. Τὶ νὰ κάνῃ;

— Πρόσεχε, τοῦ λέει ὁ Βασιλεὺς πρὶν νὰ φύγῃ. Ἡ Μαρτίλα εἶνε παμπόνηρη θὰ σαράξῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

— Ὡ! μὴ σὰς μέλῃ, Βασιλεῦ μου, λέει ὁ Νιαούρης, μὲ τὴν οὐρὰ δολοφῇ. Ἡ Μουγγρή εἶνε βέβαια χονδρὴ καὶ δυνατή, ἀλλὰ τὸ χόνδρος καὶ ἡ δύναμη δὲν φθάνουν, καὶ ἐπειτα ἡ Μουγγρὴ κάνει καμμιά φορά μεγάλες κουταμάρες, ὅπως ξέρουν ὅλοι. Δόξα σοι ὁ Θεὸς βρίσκονται ἀκόμη, πιστεύω, ζῶα ποὺ ἔχουν καὶ λιγάκι μυαλό στὸ κεφάλι τους. Καὶ ὁ Νιαούρης ἐκροδόνετο καὶ περπατοῦσε μὲ τὴ μύρρη ψηλά.

Ἀρχισε νὰ βραδυάζῃ, ὅταν ἔφθασε στὸν Πύργο τῆς Μαρτίλας. Ἡ Μαρτίλα καθότανε στὸ περιβόλι τῆς κι' ἐγάζετο. Καθὼς εἶδε τὸ Νιαούρη, ἐσηκώθη καὶ ἔκανε μιὰ μεγάλη ὑπόκλιση.

— Καλῶς ὦ ρισες, καλὲ μου φίλε, τοῦ λέει. Πῶς αὐτὸ τὸ καλὸ;

— Ὁ Βασιλεὺς σὲ διατάζει καὶ δευτέρη φορά, νὰ παρουσιασθῇς στὸ δικαστήριον καὶ νὰ ὑπολογισθῇς γιὰ τῆς κατηγορίας ποὺ ἔχουν πῇ ἐναντίον σου, λέει μὲ σοβαρότητα ὁ γάτος.

— Γιὰ τῆς κατηγορίας ποὺ ἔχουν πῇ ἐναντίον μου; (καὶ ἔκανε τάχα πῶς ἀπορησε. Χωρὶς ἄλλο κάποια παρεξήγησι συμβαίνει). Κατάλαβα. Μερικοὶ κακοθέστατοι θὰ ἐσφίθησαν λίποια ψευτιὲς ἐναντίον μου, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ξεπλανέψουν τὸν Βασιλεῦ. Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ θὰ πάω νὰ παρουσιασθῶ. Θὰ φύγουμε μαζί αὐριο πρῶτ' πρωτῶ. Θάχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σοὺ προσφέρω κρεβάτι μέσα στὸ σπίτι μου;

— Δὲ νυστάζω ἀκόμη, λέει ὁ Νιαούρης, κατενυχιστὴμένος ποὺ ἡ Μαρτίλα δὲν τοῦ φέρε καμμιά ἀντίστασι, καὶ ἀρχίζοντας νὰ σκέπτεται ὅτι μπορούσε, πραγματικῶς νὰ εἶχε δίκην ἡ Ἀλεπού σὲ ὅσα ἔλεγε γιὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Σωροὶ ἀπὸ ἀρύβλας, ὑδροβοχίτα, σιποδόχας, χιτώνια, περισκελίδας κ.τ.λ. κ.τ.λ. γεμίζουν τὸν θάλαμον τῆς Τῆς Πεδινῆς. Ἐνας ἕνας οἱ ἐφεδρῶν, ἄλλοι μὲ νησιώτικη βράκα, ἄλλοι μὲ ντουλαμά Μενιδιάτικο, ἄλλοι μὲ παναμά καὶ λουστρίνι, πετοῦν μαζί μὲ αὐτὰ τὴν ἐλευθερὴ ζωὴ τοῦ πολίτου καὶ περιβάλλονται τόχακι καὶ μαζί μὲ αὐτὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ αὐταπάρνησι τοῦ στρατιώτου. Παλῆδες γνωριμίες μὲ πρόσωπα λησμονημένα ἔως τώρα, ἀνανεώνονται καὶ κάπου κάπου ἀκούεται καὶ κανένα φιλί.

— Βρὲ Κυυλογέρη!! Βρὲ νανάά!!
— Βρὲ!!... Τὶ γίνεσαι; μωρέ; Τὶ χαμπάρια;..

— Νὰ καὶ ὁ Περδικογιάννης!! Νὰ καὶ ὁ Προκοπίου!

Στὸ βάθος τοῦ θαλάμου ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ἐπιλοχίας καταγράφουν τοὺς ἐφεδρῶν καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει νὰ τοῦ ζητήσῃ μιὰ χάρι.

— Ἐμένα, κύρ λοχαγέ, νὰ μ'ἀφίσῃς μὲ τὸν ἀδερφό μου,

— Καλὰ, σὲ ἀφίνω.

— Ἐμένα, κύρ λοχαγέ, —λέγει ἕνας ἐφεδρῶν λοχίας πολὺ παλαιός, — νὰ μὲ κατατάξῃςε μάχιμον, ἀρχηγὸν πυροβόλου.

— Μὰ δὲν ξέρεις τὸν χειρισμὸν τῶν νέων πυροβόλων.

— Θὰ τὸν μάθω.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν μάθῃς τόσο γρήγορα. Θὰ σὲ κατατάξω εἰς τὰ μεταγωγικά.

Καὶ ὁ παλαιὸς λοχίας φεύγει παραπονεμένος.

— Ἐμένα, κύρ λοχαγέ, νὰ μὲ κατατάξῃςε στὰ καζάνια — λέγει καὶ ὁ πυροβολητὴς Τσαμπέρης, — Εἰδῶ, κύρ λοχαγέ, καὶ μαγειρεύω ὠρεῖα.

— Καλὰ, θὰ ἰδοῦμε.

Καὶ ὁ Τσαμπέρης φεύγει εὐχαριστῆμένος μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνῃ μάγειρος. Κάποιος ὅμως τοῦ λέγει, ὅτι ὁ μάγειρος διατρέχει εἰς τὸν πόλεμον τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον, διότι εἰ Τούρκοι θὰ βλέπουν τὸν καπνὸ τοῦ μαγειρείου καὶ θὰ πυροβολοῦν ἐκεῖ. Ἄλλος τοῦ λέγει ὅτι τὰ καζάνια τοῦ πολέμου εἶνε τόσο μεγάλα, ὥστε ἂν γλυστρήσῃ κανεὶς καὶ πέσῃ μέσα, ἀλλοίμονο ἀπ' αὐτόν, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὰ τοπομαχικά πυροβόλα, τὰ ὅποια κρύπτονται ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Καὶ ὁ καυμένος ὁ Τσαμπέρης τρέχει στὸ λοχαγὸ νὰ τὸν κατατάξῃ στὰ τοπομαχικά. Ὁ λοχαγὸς τοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ κατάρτα καὶ ὁ Τσαμπέρης φεύγει ἀπληλπισμένος περὶ τῆς ζωῆς του.

Καυμένε Τσαμπέρη, πολὺ ὀλίγον ὁμιάζεις μὲ τὸν μέγαν Ναπολέοντα!..

Θὰ σὰς ἔγραφα καὶ ἄλλα, ἀλλὰ ὁ σάλπιγγις σημαίνει «λογίς» καὶ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας.

Χαίρετε.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐφεδρῶν λοχίας τοῦ Πυροβολικοῦ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου

ΗΓΑΙΝΕΙ κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι σας στὸν πόλεμο; ἔρωτεῦσα προχθὲς μιὰν φίλην μας.

— Ὁχι, μοῦ ἀπεκρίθη μόνον ἡ ξαδέλφη.

— Ὁ ἀδελφός σας εἶνε ἀκόμη μικρός...

— Μόλις ἐκλείσει τὰ δεκαεπτὰ. Ἀλλὰ ξέρετε, θέλει καὶ καλὰ νὰ πάῃ ἐθελοντής.

— Ἐθελοντής;

ἀπὸ τώρα; στρατιώτης; ἀλλήθως;

— Ναι. Ἐχει ἕνα ἐνθουσιασμό!..

— Κι' ὁ πατέρας σας θὰ τὸν ἀφίσῃ;

— Ὁχι βέβαια. Στὸ τέλος ὅμως, ἂν τὸν καταφέρῃ... Ἐπειτα, φοβερίζεῖ ὅτι θὰ φύγῃ κρυφά.

— Αὐτὸ θάταν χειρότερο.

— Ἐτοί νομίζω κ' ἐγώ. Γι' αὐτὸ εἶπα τοῦ μπαμπᾶ, ὅτι ἂν ἐπιμένῃ πολὺ, καλλίτερον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδεία.

— Μὰ θὰ τὸν δεχτοῦν τόσο μικρό;

— Ἐξέρτε, ἔχει μπόι, καὶ τὸ μουστάκι του ἰδρώνει καλὰ. Ἐλπίζει νὰ τὸν πάρουν εἰς φοιτηταί. Ἄν τὸ καταφέρῃ νὰ τρυπώσῃ, θὰ πάῃ μὲ τοὺς φοιτητάς.

— Εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσο ἐνθουσιασμένα παιδιά.

— Τὰ παιδιά εἶνε πάντῃ ἐνθουσιασμένα. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐνθουσιάζωνται κ' οἱ μεγάλοι. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν ἐνθουσιάζωνται καὶ αὐτοί, ὅταν ἔχουν τέτοια παιδιά;...

Δὲν εἰδεύω τί ἀπέκαμνεν ὁ μικρὸς ὑποψήγιος ἐθελοντής. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὸν πάρουν. Τοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμὴ.

— Χωρὶς ἄλλο. Φθάνει νὰ μὲ παίρουν.

— Δὲν θὰ σὲ πάρουν. Δεκαεπτὰ χρόνων παιδιά... τί νὰ τὰ κάμουν στὸν πόλεμο;

— Μπα! καὶ αὐτὸ μιὰ ἰδέα... Τὶ θὰ πῇ δεκαεπτὰ χρόνων; Μήπως δὲν εἶμαι ψηλὸς καὶ δυνατὸς ὅσο ἕνας εἰκοσαετής; Μπορῶ μιὰ χαρὰ νὰ πολεμήσω. Φθάνει νὰ γυμνασθῶ λίγο στὸ τσερκεζι. Ἐννοῶ λοιπὸν νὰ κάμω τὸ χρέος μου στὴν Πατρίδα. Ὅταν καλῇ ὅλα τὰ παιδιά τῆς, ὅσα μποροῦν νὰ τὴν ὑπερασπίσθουν, πρέπει νὰ πάω κ' ἐγώ. Ὡ, θὰ μὲ πάρουν! Θὰ τὸ καταφέρω! Ἐπιτέλους, ἂν δὲν τοὺς πείσῃ τὸ μπόι μου, θὰ τοὺς πείσῃ ὁ ἐνθουσιασμός μου.

— Κι' ὁ μπαμπᾶς τί λέει 'ς ὅλ' αὐτά;

— Ὡ, εἶνε κι' αὐτὸς ἐνθουσιασμένος! Κάνει πῶς δὲν θέλει, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του, εἶμαι βέβαιος, καμαρώνει. Ἐπὶ τέλους, θὰ μ' ἀφίσῃ. Κι' ἂν εἶνε νὰ σκοτωθῶ, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχει κι' ἄλλα παιδιά. Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε... τώρα σὰς ἀφίνω... ὁρεβουάρ... πηγαίνω νάνταμῶσω κατὰ φοιτητάς, ποῦ μοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μ' εὐκολύνουν. Νὰ ἰδῶ, τί ἔκαμαν;...

Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἔφυγε βιαστικός. Ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναγύρισε κοντὰ μου:

— Ἀλήθεια, μοῦ εἶπε, αὐτοὶ οἱ σκάουτς τί κάνουν; Δὲν θὰ σχηματίζουν ἕνα σῶμα, τοῦλάχιστον οἱ μεγαλείτεροι, νὰ πάνε; Ἄν δὲν εἶνε στὸν πόλεμο, σὲ τί λοιπὸν θὰ εἶνε χρήσιμοι οἱ πρόσκοποι; Γράψετε τίποτα γι' αὐτὸ... Χαίρετε!..

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἔφυγε δρομαίως.

Τότε θυμήθηκα τὰ χθεσινὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς μου: «Τὰ παιδιά εἶνε πάντα ἐνθουσιασμένα. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐνθουσιάζωνται κ' οἱ μεγάλοι.» Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν ἐνθουσιάζωνται καὶ αὐτοί, ὅταν ἔχουν τέτοια παιδιά;...

Δὲν εἰδεύω τί ἀπέκαμνεν ὁ μικρὸς ὑποψήγιος ἐθελοντής. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὸν πάρουν. Τοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμὴ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΑΨΑ

Ἐλεῦθερος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος, ποῦ ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τοὺς τυράντες του.

Τὶ παράδοξος αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα! Οἱ ἐν τῇ Ἀρχῇ ἐνομάζονται ἐν τέλει!

Πολλοὺς ἀνθρώπους χαρακτηρίζομεν ὡς ἀρχαίους, διότι ἔχουμε τὴν ἀξίωσιν νὰ κανονίζωμεν ἡμεῖς τὴν χρησιμότητά των.

Δ. Γ. Κ.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'

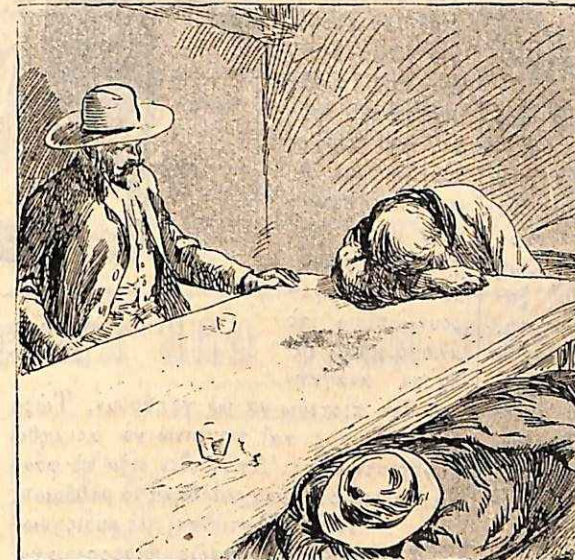
ΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΤΟΥ ΣΑΡΔΑ

Ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος;

Ὁ ὠραίος Ἀνδαλουσίος εἶχε παρακολουθήσῃ μακρόθεν τὴν πρώτην ἐνέργειαν τῶν μπράδων του.

Φοβηθὲς μήπως ὁ νέος ἤθελε δραπέτευσῃ, εἶχε φονεύσῃ τὸν ἀπὸ τὰ δύο ἄλογα καὶ εἶχε τραβήξῃ τὸ ἄλλο μακρυά. Ἐκεῖ τὸ ἐπεδίκλωσε, τὸ ἔδεσεν ἀπὸ ἕνα πάσσαλον ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν καὶ, διὰ τὸ ἔχῃ ἐκείνον εἰς ἀνάγκην φυγῆς, τοῦ ἐπέσπασεν εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα σακκούλι μὲ κροτὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ ζῶον ἔρωγε μ' εὐχαρίστησιν.

Σιγὰ-σιγὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πούλην. Ὁ Ἀντώνης ἐφαίνετο κοιμισμένος.

«Ζωηρὰ ἀνῆλυσίαν τὸν κατεῖχε...» (Σελ. 383. στ. 6.)

νος εἰς μιὰν ἄκρην. Ἐκάθησε κοντὰ τοῦ κ' ἐζήτησε ρακὴν.

Νυσταλέα ἡ τσίνα τοῦ ἔφερε τὸ ποτόν κ' ἐπέστρεψε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν θέσιν τῆς, κοιμισμένη καὶ μεταχειριζομένη τοὺς βραχίονας ἀντὶ προσκεφαλαίου. Ἐνας ἕνας, οἱ γκῶσσοι ἐξηπλώνοντο εἰς τὰ ρεκάιντα των, ἄλλοι κατὰ γῆς, ἄλλοι ἐπάνω εἰς τὰ τραπέζια καὶ τοὺς πάγκους.

Ὁ Σάρδας ἀνεξήτει διὰ τοῦ βλέμματός τὸ θυμὸν καὶ τὸν συνένοχόν του. Δὲν ἐβλεπεν οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλον. Ὁ Πάντσος εἶχε σκοτώσει ἀρά γε τὸν Πέτρον;

Ζωηρὰ ἀνῆλυσίαν τὸν κατεῖχε. Ἀλλ' ἰδοὺ, ἕνας ἄνθρωπος εἰσεδύσεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διὰ νεύματος ἀρνητικοῦ τὸν ἔκαμε ἀνῆλυσήν, περισσότερον. Ἦτο ὁ Πάντσος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπαίσια μορφή ἐμορτύρει τώρα δεινὴν ἀμνηχανίαν.

Τὸ νεῦμά του ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἤθελε

τὸν Πέτρον καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε. Ποῦ ἀρά γε νὰ ἦτο;

Ὁ Ροδριγκέζ εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ὁ κύρ Ἀντώνης ἐπροσπάτειε τὸν νεαρόν Γάλλον. Αὐτὸς ἴσως θὰ τὸν εἶχε στείλῃ νὰ κοιμηθῇ κάπου. Ἀλλὰ ποῦ; Καμμία κατοικία δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἰς ἀκτῖνα πολλῶν λευγῶν...

Τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὸν κάμῃ συνένοχον. Ἐπιτέλους ὁ πουλπέρος κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ἄνθρωπος ἀμείψτου φήμης. Πολλὰκις τὸ αἷμα εἶχε βάψῃ τὸ ἔδαφος τῆς αἰθούσης, ὅπου εὐρίσκοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, χωρὶς ὁ ἰδιοκτήτης νὰ διαμαρτυρηθῇ καθόλου. Διὰ τὰ τάχα τώρα θὰ ἐγγίνετο πλεόν εὐσυνείδητος;

Ὁ Σάρδας εἶχε μαζί του τὰ πεντάκοντα πλάστρα, τὰ ὅποια εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ σκοτωμένου μπράδου του.

— Τὶ τοῦ ἐγχεῖλλοντο πλεόν; — Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ σκανδαλίσῃ τὸν πουλπέρον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο πλούσιος.

— Ἀντώνη! τοῦ ἐφώνησεν ἔξωθεν ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός μου, ὁ μικρὸς Γάλλος τοῦ ξέρεις; Μὴν τὸν εἶδες;

— Ὁχι, ἐμυρμούρισεν ὁ πουλπέρος δὲν ξέρω ποῦ ἐπῆγε βγήκε ἀπ' ἐδῶ πρὸ δύο ὥρων.

— Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ γε πολὺ μακριά; τάλογα εἶνε δ'αὐ.

— Ποιὸς ξέρεῖ! μπορεῖ νὰ τὸν κτύπησε κανένας. Ἡ πάμπα ποτὲ δὲν εἶνε σίγουρη, κι' ἀπόψε μάλιστα ποῦ ἐγείναν τόσα παρατρέγνυδα.

— Θὰ εἶδα εὐχαρίστως ἕνα καλὸ χρηματικὸ ποσὸν εἰς ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ μὲ πληροφρήσῃ. Προσπάθησε

λοιπὸν νὰ τὸ κερδίσῃς.

— Ἐξηγήθητε καλλιτέρως.

— Ἀκουσε, κύρ Ἀντώνη! Δίδω πεντάκοντα πλάστρα 'ς ὁποῖον μοῦ ἀποδείξῃ πῶς τὸν ἐσκότωσαν, καθὼς εἶπες, καὶ πῶς ἐπιτέλους τὸν ξεφορτώθηκα.

— Τώρα κατάλαβα. Πολὺ καλὰ. Αὐριο θὰ σὰς πῶ. Μὰ τί ἔχετε σῆς μαζί του; Ἐξέρτε, ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ὁ πατέρας του;

— Ναι, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μέση. Λοιπὸν, ἀνολαμβάνεις;

— Αὐριο τὸ πρῶτ' εἶνε τελειωμένος.

— Ἀλήθεια;

— Ναι, μὰ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦμε. Ποῦ τὴν πηγαίνετε;

— Πουθενά. Μ' ἐνοχλεῖ. Τὸν ἔφερα στὴν πάμπα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Καλὰ. Καὶ τί ἀπόδειξι σὰς χρειάζεται, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὰ πεντάκοντα;

— Θα ήθελα να έβλεπα με τα μάτια μου το πτώμα...

— Γιατί όχι; είπε γελών σαρκαστικά ο 'Αντώνης' αν τον σκοτώσω ένα-δυο μέλλω μακριά απ' εδω, πρέπει να σ'ας τον φέρω πιστοκάπουλα;...

— Άλθθεια, είνε αδύνατο. Άς είνε, έχω εμπιστοσύνη. Θα μου έρχοθής και θα σε πιστεύσω. Έπειτα, αν με γελάσης... εγώ ξέρω να εκδικηθώ, προσέθεσε ο 'Ανδρούσιος με την θωπευτική του φωνή. Τώρα πάμε να κοιμηθούμε, γιατί σκουντουφλώ από τη νύκτα και αύριο έχουμε δουλειά.

Έπηγε κ' έπηρε το ρεκάντο του, το εξεδίπλωσε επάνω εις ένα τραπέζι και εξηπλώθη ως άνθρωπος συνειθισμένος εις όλα, διότι γρήγορα απέκοιμήθη και, αυτήν την φοράν, αληθινά.

Υπνος καλώς φρουρημένος.

Ο κύρ 'Αντώνης έμεινε εκεί, προσποιούμενος κατά την συνήθειάν του ότι κοιμάται, αλλά πραγματικώς παρατηρών και συλλογιζόμενος.

«Έπρεπε να τον πνίξω τώρα που κοιμάται, έλεγε καθ' εαυτόν' έτσι θα έτελείωναν όλα πιο γρήγορα' μα έλα που φοβάμαι μήπως 'στο εξής θα βλέπω δυο φαντάσματα αντί ενός! 'Οχι' να σκοτώσω, κανείς υπερασπιζόμενος τη ζωή του, δεν είνε τίποτα' αλλά δεν θα ξανασκοτώσω ποτέ άνθρωπο που κοιμάται».

Η κανονική αναπνοή του Σάρδα έφθανε ως ταυτιά του, με όλα τα ήχηρα ροχαλίσματα των γλώσσων που έκοιμώτο σκορπισμένοι εις όλην την αίθυσαν.

«Καλός πελάτης αυτός ο μορφονιός! εξηκολούθησε να σκέπτεται ο πουλπέ-

ρος' ήλθε και πέρσε, και δεν ήταν πρώτη του φορά. Πάντα έρχεται με κάποιον που δεν ξαναγυρίζει πίσω. 'Αν ήταν τρόπος να μην ξαναγυρίσει τώρα κι' αυτός!»

Έσυλλογίσθη ακόμη αρκετήν ώραν και επιτέλους έφθασεν εις κάποιον συμπέρασμα:

«Ναί, αυτό θα κάμω. Θαρίσω το μι-

κρό μου Παρισιάνο να κοιμηθ' ακόμη τρείς ώρες. Έπειτα, πρώι, θα τον ξυπνίσω και θα τον εξαποστείλω με δυο τρείς απ' αυτούς τους γκώσσους, που τους έχω εμπιστοσύνη. Θα του δανείσω το δικό μου όλογο, για να μπορέσει, αν του συμβή τίποτα στο δρόμο, να ξεφύγει εύκολώτερα. Άμα φθάσει σε κανένα μέρος σίγουρο, οί γκώσσοι θα μου φέρουν πίσω το όλογό μου. Μ' έχουν ανάγκη και δεν πιστεύω να με γελάσουν. Τώρα είμαι ήσυχος και πηγαίνω να κοιμηθώ ευχαριστημένος. 'Απόψε δεν είδα το φάντασμα μου ούτε όναγκάσθηκα να μεθύσω».

Και ο 'Αντώνης, με φυσιογνωμίαν πραγματικώς διαφορετικήν, έπέρασε εις το μαγειρείον, έσήκωσεν έν είδος παραπετάσματος από σκούρον πανί, που έκρυπτε τελείως την ύσαν της καμπίνας του, και εισήλθε σιγά.

Υπό το φως της λυχνίας είδε τον Πέτρον, ο όποιος έκοιμάτο βαθύτατα με το μείδιμα εις τα χείλη.

«Τι ώραίο παιδί! έσυλλογίσθη ο 'Αντώνης παρατηρών τον κοιμώμενον έφηβον' τί ευγενική και αγαθή φυσιογνωμία! 'Ετσι ήταν κι' ο φίλος μου, και όμως τον έσκοτώσα. Και από τότε, πάντα, πάντα τον βλέπω μπροστά μου, με την ανοικτή του πληγή και με το βλέμμα του ετοιμόθυστο και γεμάτο παράπονο... Σήμερα, για πρώτη φορά, δεν τον βλέπω. Άλλά είνε και η πρώτη φορά που κάμνω ένα καλό. 'Ο άλλος μου δίνει πεντακόσια πιάστρα, για να σε μαχαίρωσω στον ύπνο σου,

δυστυχισμένε μικρέ! 'Οχι! 'Εγώ θα εδινά ό,τι έχω και δεν έχω, για να σε γλυτώσω από τα χέρια του!»

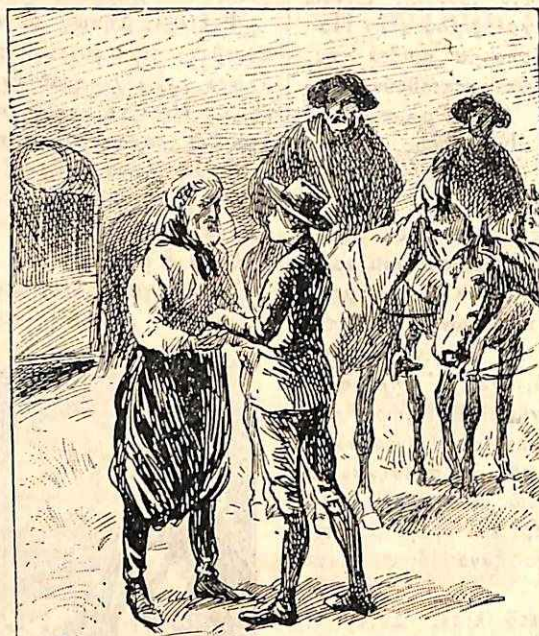
Έτοιμάσε την αίωραν του, κατεκλίθη και απέκοιμήθη ήσυχως, βέβαιος ότι θα εξυπνωσε την ώραν που ήθελε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙ' ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Η φυγή

Μετά δύο ώρας, ο κύρ 'Αντώνης, ξεκουρασμένος, ευχαριστημένος, έπήδησεν από την αίωραν του, την όποιαν έτύλιξε και έκρέμασεν εις τον τοίχον διά νόστιμη περισσοτέραν ευρυχωρίαν εις τον θαλαμίσκον.

Έξαιρετικώς, σήμερα, αυτός ο μέθυσος, ο άποκτηνωμένος, ο όποιος είχε διακόψει πλέον πᾶσαν σχέση με την καθαριότητα έδούσε την κεφαλήν του εις μίαν λεκάνην και

«Ο Πέτρος αγκάλιασε τον γηραιόν Γάλλον...»
(Σελ. 385, στ. γ')

εσαπύνισε πρόσωπον και χείρας. Έπειτα συνεπλήρωσε την έσωτερικήν αυτήν έπανάστασιν, κτενίσας επιμελώς τα μαλλιά του και τα γένεια, — πράγμα το όποιον τον έκαμε σχεδόν άγνωστον.

Τότε μόνον ήγγισε τον όμον του Πέτρου, ο όποιος ανεπήδησε.

— Ποιός είνε; έψιθύρισε. Ά, είθε σε; Σηκώνομαι άμέσως, ευχαριστώ.

Άνεκάθην εις την αίωραν του κ' έκύτταξε καλλιτέρα τον συμπέρων.

— Μπᾶ; πώς είθε σήμερα έτσι; τον ήρώτησε σ'αν νάλλάξατε...

— Ναί, απέκριθη ευθύμως ο κύρ 'Αντώνης' σήμερα έφρόντισα να κάμω λίγη τουαλέττα, που είχα χρόνια και καιρούς. Κ' εγώ ο ίδιος άπερω' γι' αυτό. 'Ισως ή ευχαρίστησις που αισθάνομαι για το καλό που σου κάνω, μ' άλλαξε. Ναί, είμαι πολύ ευχαριστημένος. Μου φαίνεται σ'αν να σε γνωρίζω από καιρό κι' αισθάνομαι για σένα αγάπη παρική. Και όμως δεν σε γνωρίζω παρ' από χθές το βράδυ.

— Το καλό που μου κάμνετε, ανοίγει την καρδιά σας που ήταν κλεισμένη και διπλοκλειδωμένη, απέκριθη ο Πέτρος, τείνων προς τον 'Αντώνην την χείρα του. 'Ο πατέρας μου μου έλεγε πάντα, ότι τίποτε δεν προξενεί τόσο εύνοχια

στον άνθρωπο από το καλό που κάμνει στον άλλο.

— Καλός άνθρωπος θα ήταν ο πατέρας σου...

— Ω, μή λέςτε «θα ήταν»! είπε με θλίψιν ο νέος' εγώ είμαι βέβαιος ακόμη, ότι ζή και θα τον εύρω. 'Αν ήταν πεσμένος, δεν θα είχα τόσο έλπίδα...

Ο 'Αντώνης δεν απέκριθη εις αυτό. Προς τί να τον λυπήση; 'Ητο τόσο βέβαιος, ότι ο 'Ανδρούσιος επέμενε να τον ξεπαστρέψη, έπειδή είχε δολεφονήσει και τον πατέρα του!

— Κάμε γρήγορα να έτοιμα-θής, υπέλαβε' να το σχέδιό μου: θα σε δανείσω το όλογό μου' τρέχει σ'αν πουλί, κι' ως είνε άσχημο σ'αν όλα τάλογα της πάμπας. 'Αν σου συμβή τίποτα στο δρόμο, ή γρηγοράδα του μόνο θα σε σώση.

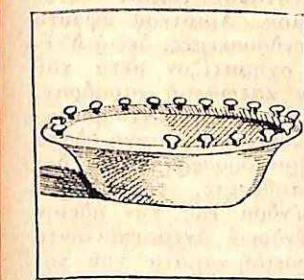
— Μα πώς θα σου το στείλω πίσω;

— Θα σου δώσω να σε συντροφέουν δυο γκώσσους, απ' αυτούς που σ' έθαύμασαν χθές και είνε τώρα ικανοί να σκοτωθούν γι' αγάπη σου. Αυτοί θα μευφέρουν πίσω τον 'Ατσάλη μου, άμα σε βάλουν 'στο σιδηρόδρομο για να πᾶς 'στο Ροζάριο.

— Μ' αν άρίσω έτσι τον Σάρδα, πώς θα μάθω που είνε ο πατέρας μου;

— Άκουσε, αγαπητέ μου πατριώτη, αυτό είνε δική μου δουλειά. Έπειτα...

Η λεκάνη των θυσιών

Η λεκάνη αυτή προέρχεται από το Κουμασί και ανήκεν εις τον βασιλέα Πρεμπελί, τύραννον αίμοχαρή. 'Οσάνις απέ-ονησε μέλος

της οικογενείας του, διάτασσε να θυσιασθ' ένας ύπηκόος του. Η λεκάνη των θυσιών είνε στολισμένη με μπρούντζινα καρφιά, έκτος από το μέρος όπου το θυμα έσθιριζε τον λαιμόν του. Το αίμα του δυστυχούς ανεμινύετο με βότανα, και το άφριναν να πήξη και να ξηρανθ' μέσα εις την λεκάνην, δια να το μεταχειρισθούν κατόπιν ως ποτό: μόνον ιατρικόν!

Ζωγραφική... χωρίς μουντζούρες

Με σπέρτα, επάνω εις το μόνον ή το σκέπασμα του τραπέζι-ου, είμπορείτε να σχηματίσετε πολλά πράγματα.

Ίδ'ετε αυτό το κετοπουλάκι και αυτόν τον σάλαγκαν. Είμπορου' να σᾶς χρησιμεύσουν ως υπόδειγματα. Σχεδιάσατε

τί να σου πᾶ; Χθές το βράδυ ο Σάρδας μου έπρότεινε πεντακόσια πιάστρα για να σε σκοτώσω. Σέφερε εδω μόνο και μόνο γι' αυτό. Ούτε έστάντοια έχει, ούτε που είνε ο πατέρας σου ξέρει. Είνε ένας τυχεδιώκτης πρώτης τάξεως.

— Κι' όμως έγνωρισε τον πατέρα μου' γι' αυτό είμαι βέβαιος απ' όσα μου είπε.

— Μπορεί' δεν σε πήγαινε όμως 'στον πατέρα σου, αφού έβαλε δυο γκώσσους να σε σκοτώσουν και τώρα με πληρώνει για να το κάμω εγώ.

— Θα έχετε περισσότερα αν με σώσετε...

— Ω, δε θέλω τα λεπτά σου! ανέκραξε με φρίκην ο πουλπέρος. Φθάνει να μη ξαναίδω το φάντασμά μου και να γιατρευθώ από το πιστό. Έτσι θα είμαι πολύ γαλά πληρωμένος. Έπειτα, εγώ δεν έπινα παρὰ για να μη βλέπω το δυστυχισμένο μου φίλο. Μευ φαίνεται λοιπὸν πᾶς να φύγη κι' αυτός από τα μάτια μου για πάντα, άμα φύγης εσύ από εδω ζωντανός.

— Κ' εγώ έτσι νομίζω...

— Πηγαίνω τώρα να σου ετοιμάσω τον 'Ατσάλη. Φάγε έν τῷ μεταξύ, και σιγά να μη σ'ακούσουν.

Ο Πέτρος ήκολούθησεν αυτήν την συμβουλήν και εύρέθη έτοιμος όταν ο 'Αντώνης έπανήλθε.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

γ') Παίγνιον

Έοιδή υπό της Κρανυής Νίης

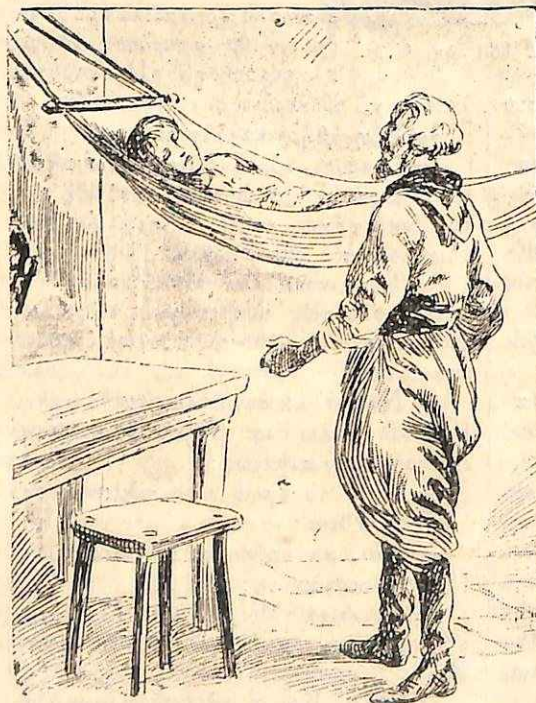
ΠΟΑ	ΚΑΗΣ	ΤΙ	ΟΣ
ΠΕ	ΜΑΡ	ΛΩΝ	ΛΙ
Α	ΓΠ	Ε	ΡΙ

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αυτές ώστε ναποτελέσουν: Μέγαν 'Αθηναϊόν, πόλιν του Βελγίου, άρχαϊον θεόν και Μήνα.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας 'Αθήνας, τας 'Επαρχίας και το 'Εξωτερικόν, είμπορεί να στείλῃ τὰς λύσεις εις το γραφείον μας (38, δδός Εύριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με **μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθῇ, θα έγγραφωμεν και πάλιν **διά κλήρου** μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 42ου φύλλου

α') Καλαμπάκα, ήλιοτρόπιον, σάβρα, Λεωνίδας.—β') Το καρπούζι.—γ') Το πορτομυνέ εύρίσκεται επί του στήθους της.

α' Ο Πέτρος έκοιμάτο βαθύτατα...» (Σελ. 384, στ. β')

446. Ἐπιγραφή

Ο Ν Ι Δ
Ρ Ο Ε Ο
Χ Υ Φ Υ

Ζητείται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

447. Μεταμορφώσεις

Ἡ Χίος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ
Σάμος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι

448. Φύρδην-Μίγδην

Ἐνιμαθῖσα ἔπρε ἱερῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ

449 - 450. Δοροπαίγνια

- 1.— Ποία ἀρχαία πόλις ἰσχυρίζεται ὅτι
χλαίει;
- 2.— Ποῖον ζῶον βεβαιώνει ὅτι εἶνε ὄνος
ἐνῶ δὲν εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τοῦ Ἀγροῦ

451. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχη-
ματίζουν ἀρχαῖον θεόν:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Πόλις τῆς Ἑλ-
λάδος· 3, Μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4,
Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Εὐρωπαϊκὴ πρω-
τεύουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανθοῦ Μαρκησίου

452. Ἐπιποσύμφωνον.

αεουααα - ιαουοιαα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

453. Γρίφος

	διὰ	διὰ		τί	τί
Υἱοὶ	λυτ'	πλα	С ::	αρ	τί
	διὰ	διὰ		τί	τί

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

383. Εὐρυδιᾶδης (εὐρύ, βία, δις.) — 384.
Ἐριφος-Σέριφος. — 385. Πόλ- ἀπό. — 386.
Ἡ καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας.

Γ

388. Τὸ ἀρσενικόν. —

Δ Ε Ι

389. Νῆσος, νύσος,

Β Ο Λ Ο Σ

πόσος, πόλος, πόλις.

ΙΑ Π Ο Ν Ι Α

— 390. ΙΑΙΟΝ (Ἰω-

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ ἀννης, Ἀλεξάνδρεια,
Ἄγλις, Αἰρὸς, ἸωάνΝινα.) — 391. Φύσεως
κατ'ἂν σημείον ἐστὶν ὁ φθόγγος. — 392. Τῆς
περὶ τὸ σῶμα ὑγείας μὴ ἀμέλει. (τ' εἰς περὶ
τος - ὅμμα ἢ γ' ἰασμόν - α με λῆ.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλλειπὴν τὸν τόμον τοῦ 1911
ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλ-
λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη-
ρῶσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ
ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς
λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ
ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον).
Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων
τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπε-
ρίσσευσαν καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν
ἔχωμεν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, ποικωτικά καὶ ἡθικά, ἰκδο-
θῆναι ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδων“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Δεῦκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδων (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουτίδων) Σε-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σερὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπολίου)
φρ. 2, χρυσόδετος φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ,

φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρεοπωλῆς (24 εἰκόνες) φρ.
3,50 Χρυσὸδ. φρ. 5.

Υπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον· με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὥς νὰ ᾔσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ὡς ἑξ
λέξεις ἀπλῶς. — Αἱ μὴ συνοδουόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Φιλάττη Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας, πρὸς τί ἢ
τόση σιωπὴ σου;... Τί γίνεσαι τόσον
καρὸν; Ἀναμένω!... — Ἡ Ἀγνώστος.

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Γενομένων νέων ἀρχαισεσίων ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος καὶ ταμίας Εὐγενὲς Ἰδανικόν,
Ἀντιπρόεδρος Λεοντόκαρδος Σουλιάτης, Γρα-
ματεὺς Ἐνδοξο Μεσολόγγι, Σύμβουλοι Ἑλλπῖς
τῶν Ὑποδούλων, Στέφανος Δόνος, Ἰωάννης
Δημητριάδης. Συνελθόν τὸ Διοικητικὸν Συμ-
βούλιον, παρῆλθε ἀνεκέρηξεν μὲν γενικὸν ἀρ-
χηγὸν Δωδωναῖον, διέγραψε δὲ Λάφνης Στέ-
φανον τοῦ τε καταλόγου τῶν μελῶν καὶ τοῦ
ψηφοδελτίου.

Ὁ Πρόεδρος Εὐγενὲς Ἰδανικόν (IB', 290)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταμίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 385)

ΛΟΓΩΝ: Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Ἀδ. Ζ.
Χανιώτης, Μπαρουτοκατισμένη Γαλανόλουκα,
Νέα Γεννά, Νικ. Α. Μελισσίνος, Ξενιτευμένη
Ἑλληνοπούλα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πόπη Δ. Ψαρά, Κουκουλάς, Ἀλ.
Ι. Καλαβρέζος, Θεοδ. Βαρέλας, Ὀλγα Θ. Καζ-
άνη, Στ. Θ. Καζάνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Κ. Χονδρός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ἰωάν. Κλάδης Χρ. Κ.
Γεωργακόπουλος, Ν. Α. Χωραφάς, Στ. Γ. Φίλιππας
ΙΘΑΚΗΣ: Παναγ. Ἀρτένης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Α. Καζολίσης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλο.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Ν. Ι. Κίννος.
ΣΥΡΟΥ: Πιπίτσα Ἀρστ. Μονοπόλι.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασιλική Κ. Τσουλοχοπούλου,
Γενναίουφχος Ἑλληνίς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν· τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν
Σπάρτῃ Ν. Ι. ΚΙΝΝΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνέγραψε διὰ
τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς 9 Οκτωβρίου.

Προσάξουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

Οἱ ἀποστέλλοντες ἀνεῦ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλοντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὁδωμα-
νικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά, ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)

πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περίοδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἄδενος φρ. 3 — Χρυσὸδ. φρ. 6.

Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδενος 3,50, χρυσὸδ. 6,50

Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν

ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελών:
Ἄδενος φρ. 7 — Χρυσὸδετος φρ. 10.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως
1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδενος φρ. 8 — Χρυσὸδετος φρ. 10.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-

ωράσεως τοῦ 1911,
κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἡδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.